

De Christengemeenschap

Beweging tot religieuze vernieuwing

Michaël

De draak, de slang van het oerbegin werd neergeworpen op de aarde. Toen de draak gewaar werd dat hij op de aarde geworpen was, vervolgde hij de vrouw die haar zoon gebaard had. Toen werden aan de vrouw de twee vleugelen van de grote adelaar gegeven om naar haar plaats in de eenzaamheid te vliegen, opdat haar daar de kracht zou toekomen gedurende een tijd en twee tijden en een halve tijd, ver van het aangezicht van de slang.

En de slang wierp uit haar muil een geweldige waterstroom de vrouw achterna om haar mee te sleuren. Maar de aarde kwam de vrouw te hulp. Zij opende zich en nam de stroom in zich op die de draak uit zijn muil wierp.

En de draak ontstak in woede tegen de vrouw en trok uit om een strijd te ontketenen tegen haar gehele nageslacht. Dat zijn de mensen, die in zich het grote werelddoel bewaren dat van God stamt en die de moed niet verliezen om vanuit deze kracht te werken.

Apocalyps 12

Zoeken naar een schuilplaats

Een woestijn is gewoonlijk een plaats van eenzaamheid en ontbering. Een woestenij. Zelden is er water, zelden een teken van leven. In het vroege christendom leefden de zogenaamde woestijnvaders jarenlang en soms levenslang als monniken in de woestijn. Ze moesten een eenzame strijd voeren met zichzelf. De vijand - dat waren geen rovers en plunders maar het leger van demonen waarmee ze geconfronteerd werden.

Hoewel we in onze tijd gewoonlijk niet in deze eenzame streken wonen, hebben onze steden vaak het karakter van woestijnen: een dode wereld opgebouwd uit stenen. In deze moderne woestijnen wordt iedereen op zichzelf teruggeworpen - in deze tijd meer dan ooit. 'Ieder voor zich': dat deel van het oude gezegde klinkt tegenwoordig in alle toonaarden. Vreemd genoeg ontbreekt meestal het tweede deel van het gezegde: '... en God voor ons allen.' Er zit niets anders op: ieder van ons moet zijn eigen weg vinden door de woestijn.

Eenzaamheid is niet alleen onvermijdelijk. Zij is ook noodzakelijk om een sterk onafhankelijk Ik te vormen. Onze woestijn is de wereld waarin wij leven. De draak in onze woestijn - dat is de onmenselijkheid waarmee we dag in dag uit geconfronteerd worden.

Is er een schuilplaats of moeten we alleen maar staande blijven totdat we vallen? Kunnen we zoals de vrouw in de woestijn vleugels krijgen om te vluchten naar een veilige plaats?

Onze vleugels worden gevormd door de kracht van ons gebed. Onlangs drukte een bekende arts deze gedachte in alledaagse taal uit met de woorden: 'Het krachtigste medicijn tegen depressie is het gebed: het tilt de ziel op.' Inderdaad: ieder waarachtig gebed, iedere echte meditatie geeft vleugels aan de ziel zodat we een plek kunnen vinden waar we kunnen schuilen - een plek die voor ons is voorbereid door God.

Dat betekent niet dat we daarmee van de tegenstander vrij zijn: integendeel. Ieder werkelijk gebed brengt ons naar een plaats waar de Geest ons bijstaat, helpend om staande te blijven in onze levenslange strijd – eenzaam maar niet alleen.

Bastiaan Baan

Deze beschouwing verscheen in 2020 op de website van de gemeente Zeist.